

Nr 225

Av herrar **Nilsson** i Lönsboda och **Olofson**, om anvisande av medel för en intensifierad upplysningsverksamhet på hörselvårdens område.

Det beslut som 1955 års riksdag fattade angående hörselvårdens ordnande var betydelsefullt och ett steg i rätt riktning för bättre förhållande å området. Beslutet innebar bl. a. att s. k. hörcentraler inrättas vid öronavdelningarna vid landstingens och storstädernas sjukvårdsanstalter, där mottagning för hörselkontroll, hörselmätning samt utprovning av hörapparater äger rum under särskild sakkunnig ledning. För de apparater, som här saluföras, kan statsbidrag erhållas under vissa förutsättningar beträffande inkomstförhållandena. Dessa centraler sörja också i fortsättningen för en tillfredsställande service.

Men förhållandena å området äro dock ej till fyllest, då dessa centralers verksamhet ofta komma i skymundan för de kringresande försäljarnas framfart ute i bygder, som oftast föregås av en braskande reklam. Dagspressens annonssidor vittna vältaligt om att den ambulering hörapparatförsäljningen alltfort har sin givna marknad. Särskilt i bygder, belägna på något avstånd från hörcentralerna, göra dessa försäljare goda affärer till nackdel för många och då särskilt för äldre personer i små ekonomiska omständigheter. Då utprovningen ej sker av fackutbildad personal och den företedda apparaten ej får provas under viss tid, blir denna många gånger till ingen nytta, men får vederbörande dock dryga utgifter för affären. Många gånger äro de saluförda apparaterna av undermålig kvalitet och för servicen i fortsättningen är det klen beställt.

Hörcentralerna ha haft många dylika fall att klara upp, där äldre personer råkat illa ut.

Enligt gällande bestämmelser skall apparat, vartill statsbidrag kan erhållas vid inköpet, vara godkänd av kungl. tekniska högskolans institution för telegrafi-telefoni. Men hittills lär det, enligt uppgift, endast vara 6 apparater som blivit godkända vid proven, medan det i handeln förekommer betydligt över ett tjugotal olika märken.

En motion vid förra årets riksdag om krav på införandet av kontroll över samtliga hörapparater som salubjudas avvisades, trots att de olika remissinstanserna voro välvilliga till den tankegång som bar upp förslaget.

Då de missförhållanden som förekomma på området fortfarande äro av den storleksordning att något bör göras för att sanera försäljningsmark-

naden, vore det av värde om en mera intensifierad upplysningsverksamhet om hörcentralerna kunde komma till stånd, så att det bland de hörsel-skadade blir känt att de vid behov av ljudförstärkningsapparater böra vända sig till de offentliga hörcentralerna för att erhålla fullständig och kompetent behandling.

Då dessa hörcentraler drivas i landstingens regi i samband med övriga sjukhusanläggningar, är det ej vanligt att dessa driva reklam för sin verksamhet.

Därför borde det åvila hörselvårdsnämnden, som är det statliga organet som omhänderhar denna verksamhet, att bedriva erforderlig upplysningsverksamhet härom, varför vi hemställa,

att riksdagen må i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla att Kungl. Maj:t till nästa års riksdag måtte framlägga förslag om anvisande av medel för en intensifierad upplysningsverksamhet å hörselvårdens område.

Stockholm den 25 januari 1957

Arvid Nilsson

i Lönsboda

Christer Olofson